

Sygn. akt II Ca 857/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SO Elżbieta Ciesielska**

Protokolant: protokolant sądowy Iwona Cierpikowska

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2013 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.**

przeciwko **A. Ż.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Starachowicach

z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. I C 845/12

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od A. Ż. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 768 (siedemset sześćdziesiąt osiem) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 25 maja 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 447 (czteryście czterdzieści siedem) złotych tytułem kosztów procesu za obie instancje.

II Ca 857/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2013r. Sąd Rejonowy w Starachowicach oddalił powództwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. skierowane przeciwko A. Ż. o zapłatę, wskazując w uzasadnieniu, iż jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej poprzednika prawnego powoda uległo ono przedawnieniu.

Apelację od wyroku wywiodła powódka - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, orzeczenie Sadu Rejonowego w całości i zarzucając mu obrazę prawa materialnego w postaci art. 118 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na wadliwym przyjęciu, że roszczenie o zapłatę czesnego, jako ekwiwalentu za świadczenie usługi edukacyjnej stanowi roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Apelacja jest zasadna j jako taka zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest świadczenie unormowane przepisem art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385 ze zm.) tj. chesne jakie stosownie do

umowy z dnia 14 marca 2007r. o studiowanie, zobowiązana była zapłacić A. Ż. na rzecz (...) w K., poprzednika prawnego powodowej Spółki. Charter tego zobowiązania nie uległ zmianie pomimo zbycia wierzytelności przez Wyższą Szkołę (...) w K. na rzecz (...) Spółka jawna z siedzibą w W. aktualnie (...) Sp. z o.o. W tej sytuacji w świetle obowiązującej regulacji prawnej zawartej w ustawie z dnia 27 lipca 2005r. Prawo o szkolnictwie wyższym, o trudno zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego zaprezentowanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż bezcelowe jest powoływanie się przez powódkę na art. 106 tejże ustawy i podnoszenie, że uczelnia nie prowadzi działalność gospodarczej. Zdaniem Sądu Okręgowego nie podzielającego powyższego poglądu Sądu Rejonowego, a w pełni zgadzając się ze stanowiskiem skarżącej Spółki, stwierdzić należy, że przepis art. 106 ustawy z dnia 27 lipca 2005r. Prawo o szkolnictwie wyższym stanowiący, iż „prowadzenie przez uczelnię działalności dydaktycznej, naukowej, badawczej, doświadczalnej, artystycznej, sportowej, rehabilitacyjnej lub diagnostycznej nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej”, odnoszący się tak do uczelni publicznej jak i niepublicznej ma zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Regulacja zawarta w tym przepisie oznacza, że między innymi do działalności dydaktycznej uczelni nie mają zastosowania przepisy powołanej ustawy nawet gdy działalność ta jest prowadzona odpłatnie oraz spełnia istotne przesłanki typowe dla działalności gospodarczej, a więc jest wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Konsekwencją zaś takiej regulacji jest stwierdzenie, iż do roszczeń uczelni związanych z jej działalnością dydaktyczną, a takie właśnie jest przedmiotem powództwa zgłoszonego w niniejszej sprawie nie ma zastosowania 3-letni termin przedawnienia przewidziany w art. 118 k.c. dla roszczeń związanych z działalnością gospodarczą lecz ogólny okres 10-letni, o jakim mowa w tym przepisie. Zważywszy na wywody zawarte w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, podkreślić należy, iż samo uznanie uczelni za przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1a ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (jedn. tekst: Dz. U. Nr 101, poz. 1178 ze zm.) nie przesądza, że każde jej działanie związane jest z działalnością gospodarczą. W uchwale z dnia 14 maja 1998r. III CZP 12/98 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że sam przymiot działania w charakterze przedsiębiorcy nie przesądza, iż każde roszczenie tego podmiotu można uznać za związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. W przypadku regulacji zawartej w art. 106 wskazanej wyżej ustawy ustawodawca w sposób jednoznaczny wyłączył roszczenia uczelni wynikające z działalności dydaktycznej z kategorii roszczeń związanych z działalnością gospodarczą. Przywołując poglądy doktryny i orzecznictwa ugruntowane na tle tego przepisu jak i przepisu art. 83a ustawy z dnia 7 września 1991r. o systemie oświaty (jedn. tekst: Dz. U. z 2004r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.) stwierdzić należy, iż szkoły wyższe publiczne i niepubliczne świadcząc usługi edukacyjne dla studentów, prowadzą działalność w sferze użyteczności publicznej, nie zaś działalność gospodarczą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej / por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006r. I CSK 135/05 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 maja 2007r. VI A Ca 14/07 /.

W konsekwencji stwierdzić należało, iż roszczenie powoda dotyczące czesnego, którego termin płatności ustalony był na 5 sierpnia i 5 września 2007r. nie uległo przedawnieniu.

W tym miejscu zaznaczyć należy, iż wysokość dochodzonej kwoty, na której wysokość złożyły się dwie raty po 240zł każda, z tytułu czesnego za jeden semestr ustalonego na ogólną kwotę 1440zł. i odsetki od tych kwot od ich wymagalności do daty wytoczenia powództwa, wykazana złożonymi w sprawie dowodami w postaci umowy o studiowanie nr (...) (k. 29), wykazu czesnego należnego od A. Ż. i zapłaconego (k. 31) wezwaniu do zapłaty (k. 35), pism kierowanych przez Wyższą Szkołę (...) w K. do A. Ż. (k. 37), nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Podzielając zatem apelację, Sąd Okręgowy działając na podstawie art. 353par. 1 k.c. w zw. z art. 368par. 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i zasądził żadaną kwotę 768,00zł, wraz z ustawowymi odsetkami od wytoczenia powództwa tj. 25 maja 2012r.

Orzeczenie o kosztach procesu za obie instancje Sąd Okręgowy oparł na podstawie art. 98 par. 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 par. 1 i 391par. 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te zasądzone zgodnie z przywołaną zasadą od pozwanej na rzecz powoda, i ustalone w oparciu o przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2010r. Nr 90, poz. 594 ze zm.), oraz par. 6 pkt. 2 i par. 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za

czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 30zł. , koszty zastępstwa procesowego za I instancje w kwocie 180zł , kwota 17 zł. jako opłata od pełnomocnictwa, wydatki poniesione na wynagrodzenie kurator ustanowionego dla nieznanej z miejsca pobytu A. Ż. -pozwanej w sprawie w kwocie 100zł., opłata od apelacji 30zł oraz koszty zastępstwa prawnego za II instancje w kwocie 90zł , co stanowi łączną kwotę 437zł.

/SSO. E. Ciesielska/